

Петко Р. Славейков

Работниците

По Ф. Фрайлиграт

Чест томува, що над рало
гръб прегъва в жар и хлад,
със ръце си що подига
и извърта тежкий млат.

Който в дълбини подземни
е принуден да се вре
с тежко бреме на гърбът си
да му челяд в глад не мре.

Чест на вас, работни хора,
чест на шияви ръце,
чест на капки пот пролени
в град ли, в село л'след овце.

Но да споменем и тя,
цели нощи що не спят,
ум на работа напрягат,
глад и нужди да търпят.

Книжник бил той в мрак и плесен,
в прах отънал, тялом слаб,
тоз, що пише стих ил' песен,
на идея волний роб.

Шут, що служи за заплата,
услужливий лицей,
ил' с ученост пребогата
древнекласичний лакей.

Той е също пролетарий,
гладен ходи, в дълг живеи,
побелял е в денье цветни,
приживе от грижи тлей.

В гроб ще падне от усилие,
а детинский вик за хляб
на идеи му подсича
волните перья-криле.

Знам аз едного такъвзи,
в облаците с ум хвърчи,
но за хлебец, за коричка
като червей в прах пълзи.

Страда – в изба е нечиста,
от съдбата закован,
горест, нужда го притискат
и гнетят го с тежка длан.

Бледен, с хлътнали му бузи
пише, пише листове,
а в градина светли зари
озаряват цветовете...

Но без укор той, без болка
уверява ни в живот,
че поезия уж има
във борбата за народ.

Ако му ръце отслабват,
крепне в него мисълта:
на народа аз послужих,
без петно ми е честта.

Най-подир и той от грижи
от напрягане без ред...
сал нарядко се стремеше
някак трескаво напред.

Нощем музите с цалувка
пили слепи му очи,
с кал животний невълнуван,
в обраците пак хвърчи.

А по този хълм цветущий
ходи скръбната жена
и на чадо си остави
име честно без петна.

Чест на вас, работни хора,
чест на шияви ръце,

чест на капки пот пролени
в град ли, в село л' при овце.

Но и тез да н'се забравят,
що по цяла нощ не спят,
ум на работа панрягат
и укори, глад търпят.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4236>]